

lenje po Mehikanskih gorah januarija meseca 1784. leta celih 14 dni.

Nekaj enacega se je pred nekaterimi leti čulo tudi v Krimu blizu Iga ne daleč od Ljubljane.

Ta prikazen se dá razložiti le tako, da zamorejo trdna trupla dobro voditi glasove, potresa pa zato ni čutiti, ker je nastal pregloboko od površja zemlje:

Po „Agram. Presse“.

Národno blagó.

Prislovice in reki iz Istre.

Zapisal J. V.

Ki se s ključi brani i družinu hrani, ta se glada brani.

Slepemu tēma ne pači. (Nesramnež ne mara za sram, neumnež ne mara za nauk.)

Molitva gre k Bogu, a kruh u torbu. (Na pravo molitev dá Bog blagoslov.)

Vsi ljudi mnogo znaju, a sam Bog vse zná.

K svojemu ni daleko pojti (k imanji ali rodbini, ako se rado ima).

Kade ni debla, ni hlada. (Kjer ni mogočnosti, ni vélikega dela.)

Mula je pitoma (krotka), ali udre kopitoma (varuj se potuhnjenca).

Vsaka vas ima svoj glas (poseben govor).

Dalje je od zla do dobra, nego od dobra do zla. (Raje pride zlo, nego dobro.)

Kade se ki rodi, tamo rad beži. (Domovina je mila.)

S ključi se brani (zapiraj), s čeljadom (z družino) se ne karaj.

Drage dečline i žene, čuvajte se po mene! (Pravi nesrečno umožena žena.)

Dokler je čep mokar (vina kaj v sodu), ne fali ni kum ni botar; kada je čep sub, je kum i botar gluh.

Za sto let ne bo mojih črevljev ni dret.

Petehi su mu zakukurikali. (Tako se reče, ako kdo počne, pa ne more dozidati.) To je vzeto iz basne o Divić-gradu (amphitheater) v Pulji. Učkarške vile so se z nekim Učkarjem vatlale, da bodo jedno noč, noseče kamenje z gore Učke v Pulji Divić-grad, ga sezidale in pokrile, poprej, nego petelini zakukurikajo; al ta Učkar je umél peteline lepo oponašati, ter je zarano peteline zbudil, da so kukurikali, in tako so déve-vile vadljo zgubile, a Divić-grad (grad devic-vil) je ostal nedozidan in nepokrit.

Stojí na štok (ravno navzgor); stojí na pošo (na pošev).

Politične stvari.

O Turških homatijah.

Iz Rusije 2. aprila. — η.

V poslednjem pismu sem rekel, da zgodovina ne bo obsojala niti Ruskega naroda niti Ruskih diplomatov za neizpolnitev tega, kar je tirjala kristijanska ljubezen in človeško čuvstvo, kakor tudi državljanska modrost. Ko bi ona mogla obsoditi kacega Ruskega človeka, tedaj le tega, od katerega odvisi, kakor je rekel lord Darbi, vojna in mir. Vsa Ruska diplomacija se suče po njegovih željah. On je človek krotek, dober in moder, in svojemu narodu priljubljen, ker mu je podelil neizmerne dobrote, ker ga je popolnoma prerodil, tako, da, ko bi njegov oče vstal od mrtvih, ne spoznal bi svojega naroda, potomki ga bodo slavili više pradeda

Petra, in odpustili mu bodo greh, ki ga je storil s tem, da ni začel pravične, svete vojske, katere je tirjal ves narod od prvega plemenitaša do poslednjega kmeta. Njemu je vojska, naj bo pravična, kakor hoče, gnjusno delo, katerega se je treba ogibati, dokler koli je mogoče; on misli, da več hudega, kakor dobrega bi storil, ko bi zdaj začel vojsko. Delo Evropejsko še ni sozorelo, ali prav za prav, še ni dovoljno zgnjilo, da bi od enega udarca se razsulo, kakor se razletí gnjilo jablko, kedar vejo potreseš. Še nekaj let bo treba stati na straži. Tako on — in narod spoštljivo poslušá, prepričan, starec kakor mladeneč, da ne v daljni bodočnosti, se mu bo spolnila srčna želja — preropenje slovanskega sveta.

Ko so začele iz Londona leteti telegrafne depeše o Londonskem protokolu, se je Ruski narod čudom čudil, kaj to pomeni. Ko je ta komedija postala nekoliko jasneja, nehali so Rusi soditi, kdaj in kako se bo rešilo slovansko-turško vprašanje. (Tako „Moskovske Vedomosti“.) Proč, proč s tem vprašanjem na nekoliko let, še ni nastala dôba, razrešiti ga!

Da bi videli v bodočnost, pogledjmo nazaj v preteklost! Zdaj zdaj se bo šteló k preteklosti le to poslednje zverinsko Turško klanje ljudi, le ta poslednja neslanost Evropejskih diplomatov in gnjusna ostudnost drugih politikov. Ko si se načital lanske in letošnje zverinske surovosti, neslanosti in gnjusobe, nehoté prašáš samega sebe: kako je bilo v Evropi, na primer, pred 50 leti? Če je liberalna, razsvetljena, progresivna, radikalna, omikana, humanna Evropa prišla do tako revnega rezultata, ko se je hlinila, da brani brezpomočne proti zatiravcem, kristijane proti barbarom, nedolžne proti rabeljnam; kakošno sramotno za človeško vest podoba je morala imeti pri podobnih okoliščinah Evropa pred 50 leti? Strašno je samo zašepetati imena diplomatov onega časa! Dandanašnja humanna, omikana, razsvetljena itd. Evropa se jih spominja z mrzenjem in spovkami. Rudečica vznemirjene sramožljivosti bi pokrila lica Gambeti, Tiersu, Andrasy-u, Beustu, Midhatpaši in enacim (ob Angleških diplomatih ni treba govoriti), ko bi kdo v pričo njih samo zašepetal imena unih. Bili so — nak — pač, naj jih zalije rudečica — bili so Burboni, bil je — odpusti mi ta greh, humanna Evropa! — bil je Metternich, bili so — nak, mogli bi me soditi, da sem zavdal kacemu Tiszi ali Gambeti, ne imenujem nobenega več, dovoljno. Bili so Burboni, tirani; da bi jih, kakor so zaslužili, liberalna, progresivna itd. Evropa proklela, razlila je celo morje črnih na papir in izustila je milijon govorov — Burboni na Francoskem, Burboni na Laškem, Burboni na Španskem, Metternich v Avstriji, birokrati v Prusiji, avtokrati v Rusiji!!! Strašno! Narodi pod jarmom tiranov! kratko po besedah Gambet in Midhatov-paš, — narodi v okovih..... Med tem čaška Grških muk se je napolnila do kraja; zverina, na katero je navadna njena steklina navela hronično jarost, je mesarila svojo žrtvo, kakor samo Turki mesariti znajo. No, kaj pa potem? Tlačeni narodi tiranske Evrope so se vznemirili in z njimi sami tirani, silnejše izmed vseh je vzdihnila Rusija, katere tudi takrat, kakor dandanes, Evropa ni mogla trpeti. Zatrepetala je vsa Evropa misleča, pišeča in čitajoča. Grmeli so govori, poeti so peli o junakih, — poštenjak je bil, kdor je vzal orožje v roke za Grke.

Ne jako prijetno, se vé da, so delali svobodo večni puntarji karbonarji konservativnim vladarjem Evrope. Vendar neliberalni vladarji so našli nekaj razloček med liberalci-karbonarji in pa mučenci kristjani; in narodi „v okovih“ so imeli toliko svobode in poguma, da so glasno povedali svoje želje svojim tiranom in nelibe-